

NOVEMBER 2021

NIEUWSBRIEF OWG

INFORMATIE VOOR OPVANGGEZINNEN VAN STICHTING NIDOS

Beste opvangouders,

Het zijn lastige tijden, niet alleen omdat het coronavirus nog niet goed onder controle is, maar ook omdat er de afgelopen maanden veel gevluchte mensen Nederland binnenkomen. Ik vind het nog steeds lastig om de beelden te zien van mensen die op de vlucht zijn en die moeten wachten op veilige plekken waar ze tot rust kunnen komen. Onder de vluchtelingen zijn veel alleenstaande kinderen, onder andere uit Syrië, Somalië en Eritrea, voor wie we fijne opvangplekken zoeken. Vanwege de ontwikkelingen in Afghanistan denken we dat er mogelijk ook weer meer Afghaanse kinderen in Nederland zullen arriveren.

We hebben de afgelopen maanden ervaren dat veel van onze opvangouders meedenken en helpen om nieuwe opvanggezinnen te vinden. Dat is geweldig, blij dat alstublieft doen! In deze nieuwsbrief komt het onderwerp gezinshereniging aan de orde. Veel van onze kinderen en dus ook opvangouders hebben hiermee te maken. Lees wat andere opvangouders en onze gezinsherenigingsfunctionarissen (zoals Marten) hierover vertellen.

Ik wens u veel leesplezier!

Peter van de Pol, Landelijk manager Opvang en Wonen in Gezinsverband

“Ik besloot dat ik wilde helpen, omdat ik in dezelfde situatie heb gezeten en dat echt moeilijk vond.”

Door Jolanda de Boer

In voorgaande nieuwsbrieven hebben we verschillende soorten opvanggezinnen geïnterviewd. Dit keer spreken we met Dawoud Haidari. Dawoud is een Afghaanse jongeman die twee jongens van 17 jaar opvangt. De jongens komen uit Iran en Afghanistan en zijn redelijk zelfstandig. We noemen dit soort opvanggezin ook wel een ‘Kamer met aandacht’.



Dawoud Haidari,
opvangvader

Wat was jouw motivatie om poolgezin te worden voor Nidos?

“Ik ben zelf naar Nederland gekomen toen ik minderjarig was. Toen ik 20 jaar was kwamen mijn zusjes naar Nederland en heb ik Nidos gevraagd of ik mijn zusjes mocht opvangen. Na de screening was Nidos akkoord. Mijn zusjes hebben een jaar bij mij gewoond tot onze moeder naar Nederland kwam. Toen ze verhuisd waren was ik alleen in huis. Ik heb toen besloten dat ik jongens wil helpen die alleen naar Nederland komen. Ik heb dat met mijn OWG-er besproken. We hebben toen nog een extra screeningsgesprek gehad.”

Je komt zelf uit Afghanistan. Wat voor jongens heb je opgevangen?

“Jongens uit Afghanistan en Iran. Ik heb zelf ook in Iran gewoond en spreek ook Farsi. Onze cultuur is hetzelfde en we hebben bijna hetzelfde eten.”

Wat doe je in het dagelijks leven?

“Ik werk 40 uur per week bij een bedrijf als logistiek medewerker. In de weekenden en 's avonds ben ik vrij. Vroeger werkte ik in de horeca en dan moest ik vaak 's avonds en in het weekend werken. Dit vind ik beter.”

Je bent zelf nog jong. Wat voor rol heb je ten opzichte van de jongens die je opvangt? Ben je een soort vader of meer een oudere broer?

“Een oudere broer. We zijn bijna dezelfde leeftijd en niemand is de baas in huis. We doen het huishouden samen, doen de boodschappen samen en koken om de beurt. We maken grapjes met elkaar en gaan er soms samen op uit. De jongens voelen zich thuis en kunnen goed alleen zijn. Ik vertrouw ze. Een van de jongens woont hier al 3 jaar. We hebben verschillende geloven maar dat is geen probleem.”

Hoe ziet de begeleiding van Nidos eruit?

“Mevrouw Claudia is de voogd van beide jongens. Ik ken haar al bijna vijf jaar. Als we iets nodig hebben dan nemen we contact op via whatsapp of telefonisch. Claudia heeft zelf afspraken met de jongens op school, op kantoor of bij ons thuis. Ik ben echt blij met de samenwerking.”

Vind je het een grote verantwoordelijkheid?

“Niet heel groot, maar een beetje wel. Als ze ziek worden moet ik een afspraak maken met de huisarts. Laatst ben ik nog samen met een van de jongens naar het ziekenhuis geweest omdat hij aan zijn schouder geopereerd werd. Ik moet goed voor de jongens zorgen en in de gaten houden of ze met goede mensen omgaan en waar ze zijn. Als ze laat thuiskomen dan ga ik bellen.”

Maak je wel eens bijzondere dingen mee?

“Een van de jongens wilde heel graag een hond. Hij heeft dat gevraagd en ik vond het goed, dus nu hebben we een hond in huis. We hebben wel afspraken gemaakt over dat hij verantwoordelijk is voor goed eten voor de hond en voor het schoonmaken van de haren in huis. Ik ga soms ook mee naar belangrijke voetbalwedstrijden van een van de jongens. Hij speelt heel goed voetbal.”

Heb je nog contact met de jongens die bij jou gewoond hebben?

“Met een jongen wel. Hij woont nu in een AZC in de buurt. Hij komt soms op bezoek bij ons en soms help ik hem nog. Een keer heeft een jongen hier een week gewoond. Met hem heb ik geen contact. Hij is naar het zuiden verhuisd en ik heb geen telefoonnummer.”

Wat voor advies zou je geven aan mensen die ook opvanggezin willen worden, maar twijfelen omdat ze denken dat ze te jong zijn of omdat ze alleenstaand zijn?

“Ik heb niet getwijfeld. Ik besloot dat ik wilde helpen, omdat ik in dezelfde situatie heb gezeten en ik het toen echt moeilijk vond. Ik dacht; ik ga jongeren opvangen want ze hebben hulp en een huis nodig. Ik denk dat jongeren beter in een opvanggezin kunnen wonen dan in een AZC. Jongeren kunnen zich sneller ontwikkelen, de taal leren en de Nederlandse cultuur leren. Een van de jongens woont al 3 jaar bij mij en we hebben nooit problemen gehad. Hij is nog steeds blij en zegt dat hij geluk heeft gehad dat hij hier kwam wonen.”

Waarom vind je het leuk om opvanggezin te zijn?

“Ik vind het leuk om mensen te helpen en ik vind het gezellig om met de andere jongens samen te wonen. Ik krijg een goed gevoel als ik zie dat de jongens blij zijn en het goed met hen gaat.”

Heb je tips voor andere (jonge) opvangouders?

“Kinderen zijn allemaal hetzelfde. Opvangouders moeten denken alsof het hun eigen kind of eigen broertje of zusje is. Bij de opvang van de jongens ben ik meer een broer en bij mijn zusjes was ik meer een vader.”

Heb je nog tips voor Nidos, voor de begeleiding of de werving?

“Ik vind dat de begeleiding zo goed is. Wat mij ook heel leuk zou lijken is om een dagje weg te gaan naar een pretpark met andere opvanggezinnen. Voor kinderen in opvanggezinnen is het leuk om elkaar te ontmoeten en voor opvangouders ook.”

Opvanggezin worden?

Wilt u ook opvanggezin worden of heeft u een 'kamer met aandacht' of kent u mensen die dat misschien willen? Neem dan contact op met de OWG-er in uw regio. We kunnen altijd langskomen voor een informatief kennismakingsgesprek.

Meer informatie? Mail naar opvangouders@nidos.nl of bel naar 088-5011200.

“Kinderen die bij familie wonen kunnen ook hun familie naar Nederland laten komen.”

Door Marion Jansen

Er zijn bij Nidos ongeveer 20 mensen die jongeren helpen bij het organiseren van de gezinshereniging. Dit zijn gezinsherenigingsfunctionarissen. Marten Kamphorst is daar één van.

Wat zijn jouw taken binnen Nidos?

“Mijn taak binnen Nidos is zorgen dat de gezinsherenigingsprocedure goed begeleid wordt. Nadat een jongere een positieve beschikking heeft gekregen van de IND beginnen we met het invullen van alle formulieren. Samen met de jongere, het opvanggezin en zijn/haar familie verzamelen we de juiste documenten. Als alle papieren compleet zijn sturen we dit op naar de IND.

Soms krijgen we snel een beslissing van de IND en soms moeten we nog vragen beantwoorden. Soms moet er DNA-onderzoek worden gedaan om vast te stellen dat iedereen echt familie van elkaar is. Als de IND zegt dat de familie mag komen, regelen we dat ze ook echt komen. Er is vaak een bezoek aan een ambassade nodig en mensen moeten tickets voor het vliegtuig kopen. Die moeten ze zelf betalen. Soms lukt het familie niet om bij de ambassade te komen en dan moeten we een aanvraag weer opnieuw indienen.

Niet alle familieleden kunnen meekomen. Soms is het heel verdrietig maar kan bijvoorbeeld een oma of een getrouwde broer of zus niet meekomen. In sommige situatie is gezinshereniging helemaal niet mogelijk. We proberen altijd eerlijk te zijn hierover.”

Hoe lang duurt het meestal voordat jongeren herenigd worden met hun ouders?

“Eerst moet een jongere een verblijfsvergunning hebben. Daarna is het heel verschillend hoe lang het duurt voordat de IND een beslissing neemt. Gemiddeld is het negen maanden, maar vaak duurt het langer. Voor bijvoorbeeld Eritrese jongeren is het moeilijker de juiste papieren te vinden. Vaak duurt dat langer.

Wachten duurt altijd lang. Zeker als je op je familie wacht. We nemen alleen contact op met de IND als er een goede reden is. Een jongere kan dus niet iedere dag naar me bellen om te vragen hoever de IND is.”

Kunnen kinderen die bij hun familie wonen ook gezinshereniging aanvragen?

“Ja, kinderen die bij eigen familieleden wonen kunnen ook hun familie naar Nederland laten komen!!! Dat was een paar maanden anders. Nu is die regel weer veranderd en kan (bijna) iedereen zijn ouders, broertjes en zusjes naar Nederland laten komen. Alleen als je in je eigen land altijd bij je familie hebt gewoond en niet bij je eigen ouders, is dat anders.”

Heb je ook te maken met de opvanggezinnen waar de jongeren wonen?

“Ja veel van de jongeren wonen bij opvanggezinnen. Ik vind het heel belangrijk om goed samen te werken met de opvangouders. We leggen de opvangouders uit wat we precies doen en vragen ze te helpen bij het verzamelen van de juiste documenten. Dat is heel belangrijk voor ons. We bellen ook met de ouders van de jongere om ook aan hen de goede informatie door te geven.”

Wat is leuk aan je werk?

“Het is fijn als het lukt om familie naar Nederland te laten komen. Je hebt samen met een jongere heel veel gedaan om zijn ouders naar Nederland te laten komen. Als het dan lukt zijn niet alleen de jongere en zijn/haar ouders, maar ook de jeugdbeschermer en ik heel blij en opgelucht.”



Marten Kamphorst,
gezinsherenigingsfunctionaris

“Tijdens het wachten moet je wel bezig blijven.”

Door Marion Jansen

We spreken met een opvangouder die veel ervaring heeft met jongeren die bij haar gezin woonden en die na een korte of lange wachtperiode herenigd zijn met hun ouders.

Hoe was het contact met de ouders voordat ze naar Nederland kwamen?

“Dat is heel verschillend geweest. De eerste jongeren die wij opvingen waren familieleden. Je hebt daar een heel natuurlijk contact mee. In die periode was het soms moeilijk contact te krijgen door de omstandigheden in Syrië. Het internet functioneerde vaak niet.

De afgelopen twee jaar hebben we jongeren opgevangen die geen familie van ons zijn. Met alle gezinnen hebben we telefonisch contact. Met het ene gezin gebeurt dat vaker dan met het andere. Soms klikt het wat beter en dan wordt het contact intensiever.”

Hoe heeft Nidos geholpen met de gezinshereniging en wat kun je zelf doen?

“Nidos heeft altijd geholpen bij de gezinshereniging. Soms hadden we voornamelijk te maken met de jeugdbeschermer. Soms hadden we ook contact met de gezinsherenigingsfunctionaris. We proberen als gezin te helpen door de ouders uit te leggen hoe de procedure loopt. Ook helpen we hen met het krijgen en opsturen van de juiste documenten.”

Hoe vonden de jongeren het wachten?

“Dat verschilt per jongere. De één is er veel mee bezig en de ander leeft gemakkelijk verder. Wat belangrijk is, is dat ze het vertrouwen moeten hebben dat er alles aan wordt gedaan. Als ze weten dat hun jeugdbeschermer heel zorgvuldig alles doet wat nodig is om ouders te laten komen dan komt er rust.”

Wat deed jij om het wachten gemakkelijker te maken?

“We nemen een jongere helemaal op in ons gezin. Het voelt als ze bij ons zijn als een eigen kind. We proberen een leuke tijd voor ze te maken. We zorgen ervoor dat het thuis gezellig is, we maken uitstapjes, gaan zwemmen, enzovoort. Dit om ervoor te zorgen dat de tijd niet zo lang lijkt. Ook probeer ik eten te maken dat een beetje lijkt op dat wat hun moeder maakt. En natuurlijk bellen en appen de jongeren veel met hun ouders. Ook dat verschilt per jongere. De één is de hele dag via zijn mobiel in contact met zijn ouders, de ander minder vaak. Ik laat hen daar vrij in.”

Hoe reageerden de jongeren toen ze wisten dat hun ouders mochten komen?

“Ook dat verschilt per jongere. De jongen die lang had moeten wachten was op een ingetogen manier heel blij. Hij vertelde het aan de gezinsleden en aan mensen die heel dichtbij hem staan. Hij hield zijn blijdschap heel erg bij zichzelf. De andere jongen wist niet hoe snel hij iedereen die hij kende moest gaan informeren. Hij wilde het echt iedereen laten weten.”



Ben je mee geweest naar Schiphol?

Soms lukt dat wel en soms lukt dat niet. Dat heeft te maken met of mijn man moet werken. Een familie kwam aan tijdens de ramadan. Wij vonden dat we ze niet gelijk naar ter Apel konden laten gaan. Ze zijn toen drie dagen bij ons thuis gebleven. Het was fijn samen de iftar te beleven. Ik heb in die dagen veel gesproken met de moeder van de jongere over hoe alles met hem was gegaan. Dat was prettig. Natuurlijk hebben we ze ook veel over het leven in Nederland verteld. We hebben nog steeds veel contact met hen. Ze bellen ons als ze hulp nodig hebben. Het is fijn als je op deze manier een jongere “terug kan geven” aan zijn familie. Bij een andere jongen is het contact met zijn ouders minder. Dat vind ik jammer.”

Wat kan er tegenvallen bij gezinshereniging?

“Het wachten is niet het grootste probleem. Het wordt pas moeilijk als het wachten langer gaat duren dan vooraf is beloofd. Als de IND zegt dat er na 6 maanden antwoord komt en het antwoord komt na 8 maanden, dan zijn die laatste twee maanden heel lang. Nog moeilijker is als een jongere een negatieve beslissing te horen krijgt. Als een jongere dan ook nog hoort dat het slecht gaat in het gebied waar zijn ouders wonen dan wordt het zwaar voor ze. Voor de jongeren in het gezin die nog wachten is het best moeilijk als een jongere wordt herenigd. Natuurlijk zijn ze blij voor hun huisgenoot, maar er is ook wel wat jaloezie.”

Hoe verliep de eerste periode?

“Eén jongere is direct naar zijn ouders verhuisd. Een andere jongere is nog een periode bij ons gebleven. Er was toen nog geen plek op het AZC. Dat duurde ongeveer 2 maanden. In de weekenden ging hij dan naar zijn ouders. Dat liep goed en hebben wij niet als een probleem gezien.”

Wat wil je zeggen tegen jongeren die op hun ouders wachten?

“Het is belangrijk voor hen om geduld te hebben. Tijdens het wachten moet je wel bezig blijven, je moet niet stil gaan zitten wachten. Je leven gaat verder. Ga naar school, ga sporten en doe vooral leuke dingen. Je ouders komen echt wel. Voor de jeugdbeschermer is het belangrijk dat er realistische voorspellingen worden gedaan zodat de jongeren vanaf het begin weten waar ze aan toe zijn.”